

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: Česká průmyslová zdravotní pojišťovna (dříve: Hutnická zaměstnanecká pojišťovna), se sídlem Ostrava, Jeremenkova 11, zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 9. 2008, č. j. R079/2008/02-18312/2008/310-Hr,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 9. 2008, č. j. R079/2008/02-18312/2008/310-Hr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 7. 3. 2008, č. j. S393/2007/VZ-04080/2008/530/Va, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže svým rozhodnutím ze dne 15. 9. 2008, č. j. R079/2008/02-18312/2008/310-Hr, zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2008, č. j. S393/2007/VZ-04080/2008/530/Va, jímž žalovaný podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „ZVZ“), zastavil správní řízení ve věci přezkoumání postupu žalobce, kterého považoval za veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) ZVZ, při uzavírání kupní smlouvy na dodávku vitamínových přípravků pro děti ze dne 3. 10. 2007, neboť dovedil, že se žalobce porušení žádného ustanovení ZVZ nedopustil.

Proti tomu podal žalobce rozklad, v němž namítal, že není veřejným zadavatelem podle ZVZ. Předseda žalovaného však setrval na názoru, že žalobce splňuje znak podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1 ZVZ, stejně jako dva ze tří alternativních znaků veřejného zadavatele podle bodu 2 citovaného ustanovení.

Žalobce totiž byl jako právnická osoba založen či zřízen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu a zároveň je financován v návaznosti na stát, prostřednictvím veřejného zdravotního pojištění (jedná se totiž o finanční plnění, s nímž nemůže žalobce libovolně nakládat, ale které se přerozděluje podle přesně určených pravidel). V neposlední řadě je žalobce také státem ovládán, neboť činnost žalobce v oblasti veřejného zdravotního pojištění nefunguje nezávisle na státu, ale podléhá vedle regulace příslušnými zákony též postupům určeným státem.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně vyložil § 2 odst. 2 písm. d) ZVZ. Žalobce má za to, že nespĺňuje předně znak podle bodu 1 tohoto ustanovení, neboť je řízen s ohledem na výkonnost, hospodárnost a rentabilitu, sám nese ekonomické riziko, neexistuje mechanismus kompenzace jeho ztrát ze zdrojů veřejných prostředků a působí v konkurenčním prostředí. Zaměstnanecké pojišťovny se totiž nacházejí v soutěžním prostředí (snaží se získat co nejvyšší počet pojištěnců – nabízením nejrůznějších výhod či poskytováním lepších služeb).

Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že napĺňuje znaky podle § 2 odst. 2 písm. d) bod 2 ZVZ. Podle žalobce je totiž jeho financování od státu odděleno. I kdyby však soud dospěl k závěru, že přerozdělování pojistného je financováním ze strany státu nebo jiného veřejného zadavatele, není splněna podmínka, že je tak žalobce financován v převážném rozsahu, neboť v roce 2007, v němž byla posuzovaná zakázka vypsána, činil podíl prostředků plynoucích z přerozdělení pojistného pouze 28 % celkových příjmů žalobce. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že by byl ovládán státem. Ze skutečnosti, že je postavení zaměstnaneckých pojišťoven více právně regulováno než postavení jiných subjektů (např. § 43 odst. 1 nebo § 45a zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění), nelze učinit závěr o tom, že jsou ovládány státem, ale toliko závěr, že stát činnost zaměstnaneckých pojišťoven kontroluje. Žalobce se považuje za svébytný samostatný subjekt práva, který je podnikatelem.

Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i jeho předsedy zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru je žalobce právnickou osobou, která byla založena či zřízena k uspokojování veřejných potřeb, jež nemají obchodní nebo průmyslovou povahu. Účelem, pro nějž byl žalobce založen, je totiž poskytování veřejného zdravotního pojištění pojištěncům, kteří jsou u něho registrováni, výběr pojistného a kontrola tohoto výběru. Žalovaný poukázal na to, že tuto skutečnost v rámci správního řízení nerozporoval ani žalobce. Nakládání s veřejným zdravotním pojištěním je upraveno zákonem, z čehož vyplývá i závislost financování žalobce na veřejných prostředcích. Žalovaný proto navrhl žalobu

zamítnout. I on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

Soud následně vážil, zda se jedná o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). V případě, že by shledal, že žaloba je nepřipustná, nemohl by se jí zabývat věcně, ale musel by ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Jeden z důvodů nepřipustnosti žaloby je zakotven v § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je žaloba nepřipustná také tehdy, směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí. Právě naplnění tohoto důvodu nepřipustnosti žaloby soud shledal.

V daném případě zastavil žalovaný řízení ve věci předmětné veřejné zakázky podle § 118 ZVZ, neboť dospěl k závěru, že se žalobce porušení žádného ustanovení ZVZ nedopustil. Žalobce má však za to, že žalovaný měl řízení zastavit z toho důvodu, že žalobce není veřejným zadavatelem.

Podle § 118 ZVZ nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, žalovaný uloží nápravné opatření tím, že zruší zadání veřejné zakázky nebo jen jednotlivý úkon zadavatele, jinak řízení zastaví. Jak plyne z citovaného ustanovení, k tomu, aby žalovaný uložil nápravné opatření, je nezbytné kumulativní naplnění těchto podmínek: je třeba, aby byl účastník řízení zadavatelem, aby porušil postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, aby tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a konečně, aby dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Pokud není jakákoli z citovaných podmínek splněna, žalovaný řízení zastaví.

V daném případě žalovaný shledal, že nebyla splněna podmínka spočívající v porušení postupu zakotveného v ZVZ, zatímco podle žalobce nebyla splněna jiná z podmínek uvedených v § 118 ZVZ, a sice že žalobce byl zadavatelem podle ZVZ. Přestože otázka, zda účastník řízení, s nímž je vedeno žalovaným řízením o přezkum úkonů zadavatele, je zadavatelem či nikoli, by měla být otázkou, jež by měla být vyřešena primárně, ať už by zdejší soud přisvědčil argumentaci žalovaného (že žalobce coby zadavatel neporušil ZVZ) či argumentaci žalobce (že žalobce neporušil ZVZ, neboť nebyl zadavatelem), jiný výrok (závěr žalovaného), než zastavení řízení by vůbec nepřicházel v úvahu. I kdyby totiž žalovaný dospěl k závěru, že žalobce není zadavatelem, jak tvrdí žalobce, nemohlo by předmětné správní řízení skončit jinak, než jeho zastavením podle § 118 ZVZ.

Žalobce tedy nebrojí proti výroku napadeného rozhodnutí, tj. že řízení se podle § 118 ZVZ zastavuje, nýbrž nesouhlasí toliko s tou částí odůvodnění napadeného

rozhodnutí, kde se žalovaný vyslovuje k otázce, zda žalobce je či není zadavatelem podle ZVZ, aniž by se případně odlišné zodpovězení této otázky mohlo projevit na výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy ve skutečnosti souhlasí s tím, že řízení mělo být zastaveno. Podle jeho názoru se tak ale mělo stát z jiného důvodu (byť by se jednalo o důvod, který by předcházel důvodu, o který bylo napadené rozhodnutí opřeno). Vzhledem k tomu má zdejší soud za to, že žalobce napadá pouze důvody, pro které žalovaný řízení zastavil. Žaloba tak směřuje jen proti důvodům rozhodnutí a je tak ve smyslu § 68 písm. d) s. ř. s. nepřijatelná.

Soud dodává, že rozumí žalobci, který by měl rád postaveno najisto, zda je veřejným zadavatelem ve smyslu ZVZ či nikoli, aby věděl, jak v budoucnu postupovat. K vyjasnění této otázky však dané řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o tom, že správní řízení bylo se žalobcem zastaveno, sloužit nemůže. Řízení o správní žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je totiž určeno k přezkumu výroků napadeného správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tj. soud v tomto řízení na základě žalobních tvrzení zkoumá, zda jsou napadené výroky rozhodnutí v souladu se zákonem. V daném případě žalobce výrok napadeného rozhodnutí nezpochybnil (se zastavením správního řízení se ztotožňuje); bylo-li řízení zahájené pro podezření z porušení ZVZ se žalobcem zastaveno, pak jeho výsledek žalobce nezasáhl na jeho veřejných subjektivních právech, kterým mají soudy ve správním soudnictví poskytovat ochranu (§ 2 s. ř. s.), přitom ani z důvodů, které uvádí žalobce v žalobě, by výsledek správního řízení nemohl být jiný (bylo by též zastaveno).

Soud tedy uzavírá, že v daném případě žalobce brojí pouze proti důvodům rozhodnutí, a proto se nemohl zabývat jeho žalobou věcně, ale musel ji odmítnout jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. d) s. ř. s.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 13.5.2010

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu